

Posudek na diplomovou práci sl. Veroniky PROFTOVÉ „Francouzský model kulturní politiky: Francouzská výjimka?“

Předložená práce sl. Veroniky Proftové je věnovaná francouzskému modelu kulturní politiky. Práce je rozdělená do tří částí. V první části se autorka zabývala historickým vývojem vztahu státu a kultury od dob Velké francouzské revoluce. V druhé části se autorka zaměřila na otázku kulturní výjimky. V poslední, nejkratší, části se dozvídáme o jakémisi přechodu od kulturní výjimky ke kulturní rozmanitosti. Práce je poměrně krátká, ale zřejmě splňuje očekávání rozsah práce.

Práce se mi zdá být problematická pokud jde o způsob zpracování, resp. rozdělení do dvou na sebe neúplně navazujících prvních dvou kapitol: tuto logiku si musí čtenář najít sám. Rozhodně by prospělo, kdyby se autorka soustředila na vysvětlení proč se zaměřila na kinematografický a audiovizuální průmysl a princip liberalizace trhu (což je samo o sobě legitimní a logické). Navíc je první část poněkud překvapivě ukončená obdobím, kdy zastával funkci ministra kultury socialista Jack Lang. Je nepochybné, že společně s André Malrauxem zanechal tento politik nejvýraznější stopy v této oblasti, nicméně není zřejmé (ani odůvodněné) proč se autorka nevěnovala dalším ministrům. Z pohledu francouzské výjimky či výjímečnosti by určitě stálo za to analyzovat stejným způsobem alespoň období (resp. politiku) Jacques Toubona, zjm. z toho důvodu, že právě on přinesl nový pohled na boj s angličtinou a kladl důraz na francouzskou specifičnost. Je to o to důležitější, že je to základ pro pochopení druhé části práce, čehož si je však zřejmě autorka vědoma, ale nedostatečným způsobem do zakomponovala do své práce.

Dlouhé odstavce o dějinách jsou nadbytečné a nepřinášejí nic ke zpracované problematice (rozhodně francouzský současný „model“ nevznikl v tak dávných dobách a určitě stačilo zabývat se především poválečným vývojem, resp. vývojem po roce 1958). Dlouhé odstavce o GATTu jsou taktéž příliš obecné.

Problém je také v tom, že autorka v některých pasážích cituje pouze z jednoho zdroje (např. P. Poirrier *L'Etat et la culture en France au XXe siècle*, S. Regourd *L'exception culturelle*) nebo necituje vůbec (např. str. 49-53). Literatura by také mohla být doplněna o aktuálnější tituly či články.

Z formálního hlediska by si práce zasloužila nové přečtení a opravení pár chyb či překlepů (alespoň v názvu práce).

Konečně není jasné k čemu vlastně autorka dospěla: jaké jsou rysy francouzského „modelu“, v čem se dá hovořit o výjimku?

Poznámkový aparát je dostatečný, nehledě na výše uvedenou kritiku, literatura je celkem správně použita.

Práce splňuje požadavky kladené na diplomovou práci, a proto ji doporučuji k obhajobě.

Navrhuji ohodnocení dobře.

V Praze dne 27.1.2010

Doc. Michel Perottino, PhD.